

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΓΙΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Ο Νάρκισσος

(Το δειλό αυτό λουλούδι, που ανθίζει μέσα στην καρδιά του χειμώνα, κοντά τα Χριστούγεννα, σαν να δείχνει να μυρώσει την γέννηση του Θεανθρώπου, έχει στο λαό μία θωροσφη παράδοσι για την καταγωγή του. Αν ξέρω, μόνον, εάν είνε ελληνική ή ξένη. Την λέγουμε από το περιεργό βιβίο ελληνογαλλικό βιβλίο του Μεσαιώνος, για το οποίο γράψαμε και άλλοτε στο «Μπουκέτο» και από το οποίο πήραμε και την παράδοσι για το έθλο του τίμιου Σταυρού).

Τα αυτά γεννιόταν νάρκισσοι.

ματα άρκετά δέν είχαν, για να πάρουν τροφή, για ένα ταξίδι τόσο πολύ μεγάλο.

Τότε έφάνηκε πάλιν ο άγγελος και είδοποίησε τους ποιμένες, που είχαν τρέξει πρώτοι, στού Χριστού τη γέννησι και γέμισαν τα κόδια της Παναγιάς αυγά και τους δόσαν και δυό άσκια γεμάτα γάλα.

Έτσι ο Ίωσήφ και η Παναγία με τόν Χριστό ξεκίνησαν. Δρόμο πήραν, δρόμο άφησαν, διαβήκανε την Ίουδαία και κοιτούσαν να φτάσουν στην Αίγυπτο. Από τόν 'Ηρώδη είχαν γλυτώσει, μα τό κρύο και η παγωνιά, τούς άκολουθούσε από κοντά. Τα χέρια της Παναγιάς είχαν κοκκαλιάσει και από τό κρύο τό πολύ, δέν μπορούσε πιά να κρατήσει την ποδιά με τ' αυγά. Κι' εκείνα σωριάστηκαν κάτω και σπάσανε στην παγωμένη γη.

Η Παναγία εδάκρυνε, σαν είδε να χάνη την τροφή της, μα ό Θεός έκανε τό θαύμα του.

Τά άσπραδία και τά κτριανάδια τών αυγών που έσπασαν, γινήκανε λουλούδια, άσπρα λουλούδια, σαν άσπραδί άπ' αυτό, με κίτρινη καρδιά, σαν κρόκος.

Και μοσχοβολούσαν, μοσχοβολούσαν, σαν να προμυούσαν την άνοιξη που έρχεται, τό λυώσιμο τών πάγων και τη νέα ζωή όπου θα γεννηθή άπάνω στη γη !.

Έτσι γεννήθηκαν οί νάρκισσοι κ' έσκορπίστηκαν σ' όλο τόν κόσμο !.

Τ' άσκια με τό γάλα, με την εδολογία του Θεού, έφτασαν για την θεία οίκογένεια, ός που έφθασε στην Αίγυπτο.

Τά χιονολούλουδα

Τό χειμώνα, όταν η γη είνε σκεπασμένη από χιόνι και παγεροί οι άνεροι φισάν και ό κόσμος παλεύει με τό κρύο κι' άγωνίζεται με να στοιχειά της φύσεως, κάτι άσπρα λουλουδάκια, λευκά και άπελά, σαν γάλα, τρυπούν τα χιόνια και τά κρύσταλλα και βγαίνουνε στον κόσμο.

Όταν τά πρωτοδεί κανείς, τρέβει τά μάτια του, μην πιστεύοντας ότι είνε λουλούδια μέσα κεί στο χιόνι.

Πώς άντέχει η λεπτή τρυφερότης και η λευκή αγαπότης τών λουλουδιών αυτών μέσα στον σκληρό χειμώνα, όταν και τά δυνατά τά δέντρα, άκόμη, είνε γυμνά, γιατί δέν τολμούν από τούς γεροβοριάδες, να βάλουν τά μπουμπούκια τους, είνε μυστήριο !

Τό φασουλάκι έκασε στα γέλοια !

Στην Εϊρώπη υπάρχουν χίλιες δυό παραδόσεις για τά χιονολούλουδα.

Τά θεωρούν δε ός «πόρ μπονέρ», άια τά

βρούν στο δρόμο τους. Πιστεύουν δηλαδή ότι αν είχαν από τό πρώτο χιονολούλουδο άπάνω τους, θα είνε όλο τόν χρόνο εδουχεύει και θα πετυχαίνουν σ' όλες τις υπόθέσεις τους.

Σέ μερικά μέρη της Έλλάδος πιστεύουνε ότι τά λουλούδια αυτά έγιναν από σταγόνες του θελου γάλακτος της Παναγιάς που έσταίχεν καταγής όταν εκείνη θήλαζε τό νεογέννητο Χριστό !.

Η σταλαγματιές, μόλις άγγιξαν τη γη, γενήκανε λουλούδια, πιο λευκά από τό χιόνι. Έπειδή δε είνε από την Παναγία, γι' αυτό τό ό γεροχε μώνας κι' η παγωνιά, δέν τά περάζουν !.

Έτσι η θεία δύναμις, μ' ένα λουλουδάκι λεπτό και άκαλό σαν τό μετάξι, νικάει και τά πιο δυνατά και άγρια της φύσεως στοιχειά !.

Η Άνεμώνη

Η Άνεμώνη ήταν ένα φτωχό κορίτσι, άμορφο σαν την άνοιξη και καλό σαν τά λουλούδια. Ζούσε άπάνω στα βουνά, σ' ένα μικρό χωριό, κοτυμένο μέσα στα δάσος.

Ο πατέρας της ήταν ξυλοκόπος, πήγαινε στο δάσος τό πρωί και γύριζε τό βράδι, η γυναίκα του μαγειρεύε τό λιτό φαγι τους, και η Άνεμώνη τού τό πήγαινε.

Περνούσε από φάραγγες, χαράδρες, λόγγους, έρημιές, χωρίς τίποτα να φοβάται. Τη φύσι την ήξερε τόσο καλά, και την έρημιά, τόσο την είχε συνηθίσει !..

Μιά μέρα όμως άνθρωποι κακοί λησται, που έξέπασαν στα ήσυχα έκαίνα μέρη, την βρήκανε στο δρόμο τους, την κιάσανε και την ντροπίσαν !

Η κόρη πήρε την προσβολή κατάκαρδα. Δέν ήθελε πιά, να γυρίση στο χωριό της, και έφυγε άπάνω στα δάση και στα βουνά. Κοιμότανε στα σπήλαια, ζούσε τρώγοντας βλαστάρια κι' άγριομούρα κι' άγριοβαλανίδια, κρυβότανε στις πατουλιές κι' όλο έκλαιε και έβλατε και τό Θεό παρακαλούσε.

Από τά πολλά την έλυπήθηκε κι' ό Θεός, και την έκαμε τό ντροπαλό κι' έρημικό λουλούδι, που βγαίνει σι' άπόμερα, στις μωναθίες, στις έρημιές, μακριά από τόν κόσμο, πάντα δειλό και λεπυμένο και πάντα με τό χρώμα της ντροπής !

Και πάντα κοντά στις πατουλιές, σ' άγκαθερά σφαλάγια, στους θεριμένους άρκουδοβάτους, τά σκυνά τά κοντοπούναρα, βρίζεται η ανεμώνη και φαίνεται σαν έτοιμη να τρυπώσει και να κρυφτή μόλις ακούση βυδισμα ανθρώπων !.

Πήγαινε το πατέρα της φαγι.

Τό φασόλι

Τά φασόλια ήταν αδέρφια πολλά, σαρός, μα φορά κι' έναν καιρό. Είχαν μαγία να γνωρίζουνε τόν κόσμο.

Έτσι καθώς ήσανε κοντά στη χώρα, μα ημέρα, ενώ η νοικοκυρά προσπαθούσε ν' άνάψη τη φαγιά, με κάρβουνα και άχρως, ένα άναμμένο κάρβουνο έκλήησε στή φασουλάκια.

- Φεύγουμε, τούς ειπε τό κάρβουνο, κρυφά, να πάμε πέρα :
- Που ;
- Να πάμε να γνωρίσουμε τόν κόσμο.
- Φεύγουμε !

Μπροστά τό άναμμένο κάρβουνο, κοντά τό φασουλάκι κι' από πίσω ένα άχρως, τρεβήκανε νο πάνε.

Δρόμο πέρνουν, δρομς άφίνουν και προχωρούν, ός που έφθασαν σ' ένα ποταμάκι.

- Και τώρα πώς θα τό περάσουμε ;
- Εγώ ειπε τ' άχρως, εκπλάνουμε από πάνω από τό νερό και κανονά ένα γεφύρι και σεις περνάτε ένας-ένας ήσυχα.

Έτσι κι' έγεινε. Πρώτο θέλησε να περάση τό άναμμένο κάρβουνο. Μόλις προχώρησε όμως λίγο, έκαψε τό άχρως και έτσι έπεσε μέσα στο νερό και σβήστηκε και πάει.

Τό φασουλάκι, που ήταν άπ' έξω, μόλις τό είδε όλα αυτά, τό πιάσανε και γέλοια, και γέλοια, που έσκασε από τό γέλοια τά πολλά.

Ο Θεός τό έλυπήθηκε κι' έστειλε και τό ράψαν.

Και τά φασόλια από τότε όταν είνε χλωρά, έχουν μα κλωστή στα πσιόφλια τους, και όταν ξεραθούν έχουν ένα σημάδι από τό ράψιμο, στην κοιλιά τους.

Λένε πώς τό σημάδι έκαπνο έμεινε για να μη γελούνε πιά, για τις συμφορές τών φίλων και συντρόφων τους...

Κάτι άγρια λησται έφάνηκαν όκει πέρα.